

Ministerie van Justitie en Veiligheid
Directie Wetgeving en Juridische Zaken
t.a.v. C.B. van der Net
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

betreft

Reactie van de NPO op de internetconsultatie Wet wijziging
auteurscontractenrecht

ons kenmerk

Uit 2022-713

datum

4 juli 2022

Geachte heer Van der Net,

De Nederlandse Publiek Omroep (hierna: NPO) reageert hierbij graag op de consultatieversie van het voorstel Wet wijziging auteurscontractenrecht van 4 april 2022 (hierna: voorstel ACR II).

Tevens verwijzen wij naar de reacties van RODAP en PCMI.

Algemeen: stapeling van oude en nieuwe regels

Vooraf willen wij het belang benadrukken dat de noodzaak en uitvoerbaarheid van nieuwe regelgeving moet vaststaan.

Dit voorstel ACR II is het derde initiatief voor regelgeving inzake het auteurscontractenrecht in de Auteurswet in korte tijd. In 2015 werd een heel nieuw hoofdstuk over de exploitatieovereenkomst en een ingrijpende wijziging van het filmauteursrecht ingevoerd. In 2021 werden daar contractrechtelijke regels en collectieve aanspraken, onder andere weer in het filmrecht, aan toegevoegd bij de implementatie van de “auteursrecht in de DSM-richtlijn” en de “online omroep-richtlijn”. Nu worden verdere verplichtingen voor gebruikers van werken en verdere aanspraken van makers en collectieve rechtenbeheersorganisaties voorgesteld door het auteurscontractenrecht weer te veranderen.

Voor de noodzaak van het voorstel ACR II wordt voornamelijk gewezen op het WODC-evaluatierapport van 1 september 2020 en de wensen van makersorganisaties. De conclusie in het rapport lijkt dat het veronderstelde gebrek aan toepassing van de bestaande regelgeving kan worden opgelost door méér regelgeving. Het effect van een stapeling van oude en nieuwe regels is echter onvoldoende in kaart gebracht. De mogelijke lasten voor de exploitatieketen ten opzichte van mogelijke baten voor makers, pleit volgens ons niet altijd voor nieuwe regelgeving. Dit geldt voor de introductie van een wettelijke collectieve aanspraak jegens aanbieders van betaalde on demand-diensten en voor de diverse specificatieplichten.

Ook wordt door de opeenvolgende aanpassingen van het auteurscontractenrecht de samenhang tussen oude en nieuwe regels ondoorzichtig, wat onder andere tot uiting komt in het hieronder te bespreken overgangsrecht.

Hierbij moet worden bedacht dat allerlei partijen nog druk bezig zijn met het in praktijk brengen van regelingen uit de recente auteursrechtwijzigingen, zoals: de uitvoering van de transparantieplicht; de out-of-commerce-regeling; de extended collective licenses; text- and datamining; het persuitgeversrecht en het aansprakelijkheidsregime voor grote uploadplatforms voor licentiering dan wel verwijdering van beschermde werken.

Naast de hiervoor gevraagde noodzakelijkheids- en uitvoeringstoets menen wij dat met deze stapeling van wetgeving op korte termijn er ook alle reden is een toets te laten verrichten door het Adviescollege toetsing en regel druk.

Aktevereiste en schriftelijkheidsvereiste bij overdracht en exclusieve licenties in artikel 2 lid 3 Aw en 25ba Aw

Het is een pluspunt dat aan de praktijk tegemoet wordt gekomen door voor exclusieve licenties een geschrift (ook in elektronische vorm) voldoende te achten in plaats van een akte.

Het voorstel lijkt echter rechtsonzekerheid te creëren.

Het aktevereiste geldt nu alleen voor (de levering bij) een overdracht. Het is echter verwarrend dat daarnaast een schriftelijkheidsvereiste wordt geïntroduceerd voor de onderliggende exploitatieovereenkomst. Dat lijkt dubbelop omdat door het aktevereiste al wordt voorzien in een op schrift gestelde omschrijving van verleende rechten en de wilsovereenstemming om deze rechten over te dragen. Het scheidt ook onduidelijkheid over wat er gebeurt als de schriftelijke exploitatieovereenkomst ontbreekt. De sanctie in artikel 25ba Aw is dat in dat geval in plaats van een exclusieve licentie een niet exclusieve licentie geacht wordt te zijn overeengekomen. Dat is niet te rijmen met de levering van rechten via een akte, waar juist uit blijkt dat partijen een overdracht van rechten hebben beoogd en uitdrukkelijk geen licentie.

Wij vrezen dat in de praktijk rechtenoverdrachten onbedoeld kwetsbaar worden door het dubbele schriftelijkheidsvereiste en door onduidelijkheid wat precies het verschil is tussen de schriftelijke vastlegging van de overdracht van rechten en de exploitatieovereenkomst. Tenminste moet worden uitgelegd wat de meerwaarde is van het schriftelijkheidsvereiste voor de exploitatieovereenkomst naast het aktevereiste bij overdrachten en wat de gevolgen zijn voor de overdracht van rechten als een schriftelijk vastgelegde exploitatieovereenkomst zou ontbreken.

Ook is verwarrend hoe de sanctie bij het achterwege laten van een akte bij overdracht werkt. Een akte lijkt noodzakelijk te zijn voor levering en daarmee voor de overdracht, naast het vereiste van beschikkingsbevoegdheid en een geldige titel. De sanctie in artikel 2 lid 3 Aw bij het ontbreken van een akte, is echter dat de overdracht *vernietigbaar* is. Is hiermee beoogd dat de overdracht in principe in stand blijft, ondanks het ontbreken van een vormvereiste (namelijk de akte) en mogelijk nog geheel kan worden, bijvoorbeeld door het alsnog opstellen van een akte? Artikel 3:39 BW maakt het immers mogelijk dat bij wet wordt afgeweken van het uitgangspunt dat rechtshandelingen nietig zijn indien een vormvereiste niet in acht is genomen.

Als dit niet is beoogd, zou het de rechtszekerheid bevorderen als duidelijk is dat het ontbreken van een akte van rechtswege leidt tot nietigheid van de levering en dat geen overdracht plaats vindt van exploitatierechten.

Hierbij komt dan de vraag op of wel sprake is van een exclusieve licentie als vast staat dat partijen rechten wilden verlenen met het oog op exploitatie, maar een akte formeel ontbreekt. Het geeft partijen zekerheid als ook op deze vraag een antwoord komt in de toelichting.

Specificatieplichten en vergoedingen in artikel 25 c lid 1 Aw jo. 2 lid 3 en 25ba Aw

Wij zetten grote vraagtekens bij nut en uitvoerbaarheid van de plicht om rechtenvergoedingen in opdrachtcontracten te onderscheiden van het honorarium voor de werkzaamheden van makers en uitvoerenden bij de totstandkoming van werken en beschermde prestaties.

Het auteursrecht maakt het mogelijk om exploitatierechten uit te oefenen en geeft de makers aanspraken op een rechtenvergoeding daarvoor. Strikt genomen gaat het auteursrecht dus niet over de normering van werkzaamheden. Rechten zijn echter vaak het resultaat van creatieve werkzaamheden, die in opdracht van de exploitant van die rechten worden uitgevoerd. Werkzaamheden en rechtenverlening tezamen leveren makers zo een inkomen op.

Praktisch wordt hiermee omgegaan door doorgaans bij opdrachtverleningen te onderhandelen wat de totale financiële tegenprestatie is voor te leveren werken en rechten. Zakelijk gezien is er een directe relatie tussen de honorering en de rechtenvergoeding: het is bij professionele creatieve opdrachten uit de aard van de overeenkomst zo dat het geleverde werk gebruikt of geëxploiteerd moet kunnen worden door de opdrachtgever. Daarom ziet in de praktijk de totale beloning zowel op de opdracht als op de rechtenverlening. Dat betreft dan een vergoeding, waarbij met het geven van de opdracht en de hoogte van de vergoeding rekening is gehouden met de exploitatie (immers je geeft geen opdracht aan een maker als het werk niet zou mogen worden gebruikt).

Een afbakening tussen de honorering van werkzaamheden en de totale rechtenvergoeding is daarmee vooral een afbakening “op papier”. Het is in praktijk ook niet mogelijk gebleken een zinvol onderscheid aan te brengen, wat iedere afbakening enigszins willekeurig maakt.

De geschetste praktijk is voor beide partijen het meest efficiënt en geeft de maker zekerheid over zijn inkomsten. Het is tevens in lijn met het algemene beginsel van contractvrijheid en in lijn met de aangehaalde passage in de voorgestelde Memorie van Toelichting dat de vergoeding die de maker ontvangt voor verrichte werkzaamheden niet door het auteursrecht wordt beheerst.

Het is niet duidelijk welk probleem met een afsplitsing van vergoedingen zou worden opgelost. Dat zegt nog niets over de billijkheid van een vergoeding. Het risico van kunstmatige scheidingen is bovendien dat ‘het loon’, waar de billijke vergoeding nu immers in verdisconteerd zit, naar beneden zal gaan. Indien dat niet wordt geaccepteerd, wat te verwachten is vanuit de positie van een maker, zou dat weer kunnen betekenen dat de rechtenvergoedingen bovenop de gebruikelijke vergoedingen voor de omroepen komen en dus voor de omroepen tot hoge kosten zullen leiden; naast de aanvullende vergoedingen en het vergroten van de kring van rechthebbenden conform de rest van het wetsvoorstel.

Het apart benoemen van rechtenvergoedingen gebeurt in de praktijk met name als aanvullende en variabele, proportionele, vergoedingen worden afgesproken voor specifieke exploitaties, zoals een inkomstenafdracht bij verkoop van een televisieprogramma aan een derde door de producent. Daarbij is nog geen inzicht gegeven in het bedrag, maar worden de parameters bepaald voor de toekomstige afdracht (“over welke inkomsten wordt welk percentage uitbetaald”).

De Auteurswet maakt de bestaande praktijk waarbij afspraken worden gemaakt over betaling van vaste bedragen vooraf (“lump sums”) echter nog mogelijk. Het apart vooraf bepalen en achteraf betalen van onzekere en vaak kleine bedragen aan iedere maker en uitvoerende -en dat kunnen er vele tienduizenden per jaar zijn in de omroepbranche- kan immers een onevenredig grote administratieve belasting zijn. Dat speelt vooral een rol wanneer moeilijk is vast te stellen in hoeverre exploitatieresultaten zijn te herleiden tot de bijdragen van makers, bijvoorbeeld bij niet wezenlijke bijdragen van makers aan het geheel van het werk.

Wij zien in het voorstel ACR II wel dat is gedacht aan uitzonderingen op de specificatieplicht, geïnspireerd door de uitzonderingen op de transparantieplicht en de hierboven genoemde overwegingen over de toepassing van lump sums. Overeenkomstig de bestaande transparantiebepaling 25ca Aw, zou voor niet significante bijdragen en bij onevenredige lasten, gelet op alle omstandigheden van het geval, de specificeringsplicht niet gelden. Wij denken dat door de wetgever hiermee zeker aanknopingspunten zijn gegeven wanneer specificatie in ieder geval niet redelijk of haalbaar is. Waarom de verschillende regelingen in de Auteurswet een-op-een op elkaar aansluiten en wat de praktische consequenties daarvan zijn, is echter niet helemaal helder gemaakt. Het is, gelet op het voorgaande, bijvoorbeeld niet gezegd dat het per se mogelijk of zinvol is vooraf vergoedingen af te splitsen in opdrachtvereenkomst van makers, die achteraf verantwoording kunnen vragen over exploitatiewijzen, inkomsten en vergoedingen vanwege de transparantieplicht. Omgekeerd staat niet vast of het begrip van “niet significante bijdragen” uit de (Europeesrechtelijke) transparantieplicht op dezelfde soort makers zou moeten slaan waarvoor de specificatieplicht wordt uitgezonderd. Dit los van de praktische problemen die wij voorzien bij de interpretatie van dit niet duidelijke begrip.

Al met al vragen wij meer uit te gaan van de praktijk, waar afsplitsing van rechtenvergoedingen vaak niet mogelijk of zinvol is, en waarbij nog steeds sprake kan zijn van zowel lump sums als van proportionele vergoedingen.

Verplichte aansluiting geschillencommissie in artikel 25 g lid 1 Aw

De (nog) geringe aansluiting van exploitanten bij de geschillencommissie is nu reden om in het voorstel ACR II een vergaande wettelijke plicht op te nemen. Aansluiting wordt verplicht opgelegd indien een exploitant publieke middelen ontvangt, zoals de NPO.

Wij ondersteunen de wens van een praktische en snelle manier om concrete geschillen voor te kunnen leggen aan een onafhankelijke derde. Door de nieuwe plicht wordt echter voorbij gegaan aan bezwaren tegen de huidige inrichting en werking van de alternatieve geschillenbeslechter, zoals de samenstelling van de commissie en het ontbreken van voldoende procedurele waarborgen voor alle partijen in een geschil op tegenspraak. Het risico is ook aanwezig dat een geschillencommissieprocedure een nieuwe onderhandeling wordt over opdrachtvereenkomsten. Zorgwekkender is dat fundamentele rechten zoals toegang tot de rechter worden belemmerd door een in de wet verankerde verplichte gang naar de geschillencommissie.

Het enkele feit dat organisaties gefinancierd zijn door de overheid, neemt de bezwaren tegen deze verplichting niet weg. Bovendien discrimineert deze regeling bepaalde exploitanten, terwijl alle exploitanten te maken kunnen krijgen met dezelfde soort auteursrechtelijke geschillen en dezelfde

belangen hebben bij een gedegen juridische beoordeling daarvan. De “commerciële” exploitanten zouden wel de optie houden van directe toegang tot de rechter, terwijl de “publiek gesubsidieerde” exploitanten verplicht worden eerst de geschillencommissie in te schakelen. Wij vragen ons af hoe dit onderscheid zich verhoudt tot rechtstatelijke principes als toegang tot de rechter en gelijke behandeling. Wat hier verder van zij, er is animo bij diverse publieke omroepen zich te richten tot een geschillencommissie die kan bemiddelen of deskundigheid heeft vanuit de contractpraktijk om zo tot een eenvoudige oplossing te komen voor een gerezen, concreet geschil. Daar vindt nu ook overleg over plaats, een overleg dat het verdient een faire kans te krijgen. Los van de uitkomst van deze gesprekken, voor fundamentele rechtsvragen of bij geschillen met een sterke precedentwerking, zoals over de uitleg van de (Unierechtelijke) bepalingen uit het auteurscontractenrecht, is een procedure bij een overheidsrechter de beste waarborg om te komen tot een bindende uitspraak naar de regels van het recht. Daarbij bestaat dan de mogelijkheid (of soms: de verplichting) voor een rechter om prejudiciële vragen te stellen over Unierechtelijke regels aan het EU-Hof. De geschillencommissie is bij deze meer principiële zaken niet geëigend om snel en goedkoop een knoop door te hakken. In die gevallen wordt de geschillencommissie een onnodige “tussenstop”, met juist meer tijdsbeslag en kosten voor betrokken partijen.

Wij pleiten dus voor een gelijke behandeling van alle exploitanten, met een vrije keuze voor een vorm van alternatieve geschillenbeslechting dan wel voor een procedure voor de rechter, mede afhankelijk van de principiële aard en ingewikkeldheid van het voorliggend geschil. Ook zou nog nader bestudeerd moeten worden waarom een eventuele verplichting voor sommige exploitanten zou kunnen in het licht van fundamentele verdragsrechten.

Wettelijk vod recht in artikel 45 d lid 2 Aw

Over de nadelen van een wettelijk collectief inningsrecht bij betaalde on demand-dienstenaanbieders voor filmwerken is voldoende naar voren gebracht, onder andere in de position papers van RODAP en de NPO bij het ronde tafelgesprek van 30 maart 2022 van de vaste commissie Justitie van de Tweede Kamer en de reacties op deze consultatie van RODAP en PCMI. NPO is voorstander van een eerlijke beloning van makers bij Nederlandse producties, maar de voorgestelde wettelijke regeling schiet naar onze overtuiging het doel voorbij. Bovendien is een wettelijke regeling niet noodzakelijk, nu er overduidelijk de bereidheid is in de markt afspraken te blijven maken over een afdracht uit VOD-opbrengsten ten behoeve van makers van Nederlandse producties, zoals sinds 2016 het geval is via RODAP, en deze afspraken uit te breiden naar inmiddels relevante (grote en kleine) VOD-partijen. Er ligt al een onderhandelaarsaanbod op tafel. Sinds de publicatie van het consultatievoorstel is er bovendien veel gebeurd en is de minister nauw betrokken, nu hij bereid is om tussen partijen te bemiddelen met het oog op een verbintenisrechtelijke collectieve afspraak in plaats van een wettelijke zoals in het consultatievoorstel is opgenomen. Wij zijn verheugd dat de minister de vraag van partijen tot bemiddeling bevestigend heeft beantwoord. Partijen zijn hierover al benaderd. Een wettelijk recht maakt het bovendien nog steeds noodzakelijk dat partijen om de tafel gaan om tot afspraken te komen ten aanzien van tarieven en uitvoering. Een wettelijk recht is daarvoor geen vereiste.

Een wettelijke aanspraak heeft vooral als gevolg dat collectieve beheersorganisaties gelden gaan innen over opbrengsten van VOD-diensten, die deze exploitanten met buitenlandse filmwerken behalen. Vervolgens moeten de collectieve beheersorganisaties alle geïnde gelden verdelen tussen Nederlandse

en buitenlandse makers. Op deze wijze lekt er veel geld weg naar het buitenland dat veel beter aan lokale makers had kunnen worden besteed ten behoeve van investeringen in lokaal product. Het wetsvoorstel heeft daardoor effecten die haaks staan op andere kabinetsplannen. Het wettelijk verplicht stellen van collectief beheer voor VOD leidt juist tot een lágere vergoeding voor makers bij Nederlandse producties.

Hierbij moet worden bedacht dat een verplichte collectieve afdracht aan beheersorganisaties door eindexploitanten, ook uit Unierechtelijk perspectief, uitzonderlijk is en gebaseerd op een specifieke regeling. Het grijpt namelijk in in de individuele contractuele relaties tussen producenten en makers, waarbij billijke vergoedingen worden afgesproken in ruil voor verkregen rechten. Dat is voor de individuele on demand-rechten nog steeds het uitgangspunt in de nationale en Europese regelgeving. Partijen (RODAP en PAM) hebben nu op contractuele basis hieraan een eigen uitvoering gegeven. Door de afspraken over collectieve afdrachten uit de opbrengsten van VOD-exploitatie worden proportionele vergoedingen voor filmwerken bewerkstelligd in Nederland.

Ook om deze reden moeten er doorslaggevende voordelen en een duidelijke juridische grondslag kunnen worden aangevoerd om een nieuwe wettelijke aanspraak op dit terrein te introduceren. In het ontwerp zien wij die niet. Integendeel, de nadelen zijn groter dan de voordelen, met name voor de Nederlandse makers.

NPO pleit er dan ook voor om af te zien van het wettelijk verplichten van collectief beheer voor VOD-diensten. Een goed systeem van zelfregulering, gedragen door een brede vertegenwoordiging van aanbieders, is een veel betere manier om te komen tot een eerlijke vergoeding voor alle makers bij Nederlandse producties.

Ontbinding en opzegging

Wij zien de vervanging van de termen “ontbinding” door de termen “opzegging” en “beëindiging” in de zogenoemde non usus-bepaling van artikel 25 e Aw vooral als een technisch juridische uitwerking. Het roept wel een nieuwe vraag van samenloop op van verschillende beëindigingsregelingen. Opzegging vanwege non usus houdt uitdrukkelijk geen ontbinding meer in volgens het algemeen vermogensrecht. Het lijkt er nu op -ook volgens de toelichting- dat naast de “auteursrechtelijke” opzegging van artikel 25 e Aw, ontbinding kan plaatsvinden vanwege niet nakoming van een exploitatieplicht uit overeenkomst (in principe na een klacht en ingebrekestelling). Klopt dit?

Ook wordt gewezen op de toepassing van de redelijkheid en billijkheid, zoals ontwikkeld in de jurisprudentie, over de onder omstandigheden mogelijke opzegging van overeenkomsten voor onbepaalde tijd. Non usus kan in een concreet geval een zwaarwegende grond opleveren voor opzegging. In de toelichting wordt in dit kader juist aangegeven dat de opzegging vanwege non usus nu exclusief wordt geregeld via artikel 25 e Aw en daarbij horende procedure.

Ons lijkt dat verduidelijkt moet worden hoe de samenloop van regelingen is bedoeld in geval van een achterwege blijvende of gebrekkige exploitatie en wat in praktijk de verschillen zijn wanneer er sprake is van cumulatie van regelingen.

Wij kunnen verder goed volgen dat de non usus regeling uit de “auteursrecht in de DSM-richtlijn” volledig wordt overgenomen, door te verwijzen naar het “omzetten” van exclusiviteit in niet exclusiviteit bij non usus. Wij begrijpen uit de toelichting dat, conform de richtlijn, deze mogelijkheid er ook is ten aanzien van een overgedragen recht, omdat overdracht uit de aard exclusiviteit veronderstelt.

Wel hebben wij enige vraagtekens bij het nut en de gevolgen van het kunnen opzeggen van de exclusiviteit, bij gedeeltelijke opzegging. Exclusiviteit is in de praktijk vaak een voorwaarde voor succesvolle exploitatie op de markt. De toelichting zal nog duidelijk moeten maken of er omstandigheden kunnen worden aangegeven wanneer de keuze voor een niet exclusief recht voor de hand zou liggen of redelijk is, bijvoorbeeld als er geen concrete plannen zijn bij de maker om het recht zelf te (laten) exploiteren of als exclusiviteit niet noodzakelijk is voor verdere exploitatie.

Overgangsrecht

Wij snappen dat gepoogd is één lijn te trekken in het overgangsrecht. Het schrappen van het overgangsrecht, dat gold bij de introductie van het auteurscontractenrecht in 2015, is echter niet goed te doorgronden. Ook merken we op dat de uitvoeringstoets ten aanzien van de impact van de voorgestelde bepalingen niet heeft plaatsgevonden.

Door het schrappen van het overgangsrecht dat nog maar in 2015 is geïntroduceerd, ontvalt met terugwerkende kracht dit uitdrukkelijk vastgelegde overgangsrecht (tenminste voor zover dat niet later weer is opgenomen voor sommige bepalingen op grond van de auteursrechtlijn). Dat zou betekenen dat voor sommige bepalingen, zoals artikel 25c lid 6 Aw (aanvullende betalingen bij onvoorzien exploitaties), in plaats van een eerbiedigende werking vanaf 2015 onmiddellijke werking zou gaan gelden. Dat is in ieder geval voor contracten die onder de overgangsregeling van het auteurscontractenrecht in 2015 vielen, tot de inwerkingtreding van het nieuwe auteurscontractenrecht, geheel onverwacht. De facto krijgen auteursrechtelijke bepalingen, zoals artikel 25c lid 6 Aw, terugwerkende kracht voor lopende contracten die vóór 2015 gesloten waren.

De impact van (materieel en maatschappelijke) terugwerkende kracht lijkt het EHRM alleen te accepteren indien partijen niet hadden mochten verwachten dat de desbetreffende regel zou blijven voortbestaan.¹ De *Aanwijzingen voor de regelgeving*² zijn in dit verband relevant, waar terecht wordt uitgaan van terughoudendheid bij het introduceren terugwerkende kracht.

Nog los van de complicaties van het afschaffen van overgangsrecht uit het verleden, dient onderbouwd te worden waarom onmiddellijke werking voor die bepalingen, waar eerbiedigende werking voor was bedacht in 2015, opeens wenselijk is geworden vanaf de inwerkingtreding van het nieuwe auteurscontractenrecht.

Mede gelet op de *Aanwijzingen voor de regelgeving*, kunnen onverwachte en nadelige gevolgen juist redenen zijn om af te wijken van onmiddellijke werking. Ook zou het rechtszekerheid scheppen als per bepaling duidelijk wordt gemaakt wat een onmiddellijke werking betekent voor contracten en feitelijke omstandigheden die vóór 2015, vanaf 2015 tot inwerkingtreding van het beoogde nieuw auteurscontractenrecht en vanaf inwerkingtreding daarvan, mede gelet op het gegeven dat handelingen en rechten voorafgaand aan inwerkingtreding worden gerespecteerd.

Wij zijn benieuwd naar het vervolgtraject en hopen daarin onze opmerkingen terug te zien. Voor nadere toelichting zijn wij uiteraard beschikbaar.

---

¹ Arrest Hoge Raad: ECLI:NL:HR:2014:1463.

² Circulaire van de Minister-President van 18 november 1992.

Hoogachtend,

Ronald Vecht
Hoofd Juridische Zaken NPO